

БЛАГОВѢСТНИК

РОЧНИК XII.
РІК 1932.

АВГУСТ
ЧИСЛО 8.

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО,
РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ В УЖГОРОДІ, УЛ. РАКОВИЦІ, 54

Въ день Успен. Пр. Богородицъ дня 28(15)авг. вѣдбudeся

ВЕЛИКИЙ ОДПУСТЬ

въ церкви ОО. Василіяна на Чернечой Горѣ коло Мукачева. Якъ кожного року такъ и сего прийдутъ паломники, изъ усѣхъ сторонъ Подкарпатскої Руси, вѣддати поклонъ Пр. Дѣвѣ, заступницѣ Мукачевской. Прийдуть шукати помощи у стопъ єї святої Иконы. Тамъ каждый буде годень обновити свою душу въ святой сповѣди и скрѣпiti єї св. Причастемъ. Хто лише хотя разъ въ своємъ житю бувъ на тѣмъ святомъ мѣстѣ, николи не забуде тыхъ великихъ ласкъ, якихъ удостоився вѣдь Пречистої Дѣвы. Николи не зайде изъ його очей то множество людей, якъ спѣшать своими пѣснями звеличити Нашу Небесну Матерь.

Почитатель Пр. Дѣвы Богородицѣ Мукачевскої!

Вы, що идете кожного року оддати поклонъ Небесної Царицѣ на Чернечу Гору, на ваше желаня выдано новый молитвенникъ:

„МУКАЧЕВСКИЙ ПАЛОМНИКЪ“

Змѣсть обнимає коротку Исторію Чернечої Горы и образа Пречистої Дѣвы Марії на Чернечої Горѣ. Содержить прекраснѣ молитвы и набоженства Пр. Дѣвы Марії, Исусового Серця и святыхъ. Есть тамъ чинъ усѣхъ Церковныхъ Богослужень а при конди доданѣ пѣснѣ. Сторонъ має 584. Накладъ невеликий, тому скоро треба спѣшитися зъ замовленямъ, бо годно не stati.

Цѣна оправленого примѣрника 16. кч. зъ поштою 18. кч. Высилається лише за готовку або послѣплатою.

БЛАГОВѢСТНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПÔДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед.
Выдавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.
Выходитъ 1-го кожного мѣсяця

Вôдвѣчат. Редакторъ:
о. Теофанъ Скиба ЧСВВ

Предплата на цѣлый рокъ 10 Кч.
за границею 17 Кч.; до Америки
пôвъ до 1. — Одно число 1 Кч.
Выходитъ 1-го кожного мѣсяця

Пятьдесятьлѣтия Вôдновы Чина св.
Василія Великого.
1882—1932.

Чинъ Василіянський, який розгалужений въ Галичинѣ на Пôдкарпатю, въ Мадярщинѣ, Румунії, Канадѣ, Бразилії и Югославії обходить въ томъ роцѣ 50-лѣтия своеї вôднови, реформи. Ся вôднова, реформа є великого значѣння не лише въ житю Чина Василіянського, але и народу, въ якомъ черцѣ Василіяне працюють. Бо монастырѣ такъ въ цѣлой Європѣ, якъ и на Пôдкарпатю були зъ початку одинокими осередками культури, письменства, твердинею св. вѣры, а въ нась крѣпостю св. Унії. Тому повиннѣ вôдсвяткувати сей ювілей не лише Василіяне, але цѣла наша Пôдкарпатська Русь.

Сей преславный Чинъ св. Василія Великого одинокий на Сходѣ иснуючий, що бувъ довгѣ вѣки плодовитою Матерю святихъ, задля непригожихъ обставинъ хилився до впадку, такъ що показалася неминучою реформа.

Реформа якогось Чина се є приверненя його до давногого блеску, до попередної карности. Реформа вливає нове житя въ черцѣвъ, оживляє ихъ духомъ св. Законодателя. Реформовані монахи заховують точно и совѣсно св. обѣты, правила, вôддаються наукамъ та працюють надъ спасенемъ людськихъ душъ.

Реформа Чина Василіянського започаткувалася въ Галичинѣ 12. V. 1882. р. Булею св. отця Папы Льва XIII. „Singulare praesidium“. Та реформа р. 1921. обняла монастиръ Василіянськъ на Підкарпатськїй Руси.

Сей славный Чинъ св. Василія В. повставъ въ IV. ст. по Христу, але початки монашого житя видимо вже въ третомъ вѣцѣ. Многъ християни бажаючи осягнути вершокъ христ. совершенства оддавалися строгимъ постамъ, не сходилися зъ людьми, пошли на пустыню, не женилися, вели житя въ найбільшомъ убожествѣ, особливо за часобъ переслѣдованя. Многъ християни, щоби захоронитися передъ гоненямъ, скривалися по пустиняхъ, де проживали въ молитвѣ, въ постахъ, въ подвигахъ аскетичныхъ. Тѣ були такъ звані пустиножителі.

Межи такими пустинниками знаходилися мужъ, котръ славилися, одзначалися понадъ другихъ строгостю житя, побожністю, и іншими євангельськими чеснотами и кромъ сего знали св. Письмо. Тому до такихъ приходили другъ пустинники и просили ихъ о науку и поученя. Зъ ходомъ часу такъ св. визначнъ мужъ стали учителями для другихъ. Такимъ бувъ св. Антоній В. въ Єгиптѣ при кінці III. в. Учениківъ коло св. Антонія много позбералося и св. Антоній приказавъ имъ побудувати келійки, комнاتки въ певнѣмъ віддаленю, и такъ жили монахи віддѣленъ відъ себе.

Недовго потому св. Пахомій збирає коло себе учениківъ, котръ жили въ спільнѣмъ монастирѣ, освячували лише самихъ себе.

Найбільший розмахъ надавъ житю монашому на Сходѣ, Востоцѣ св. Василій В. Вонь одинъ зъ найбільшихъ середъ великихъ мужівъ Сходу. Велітенъ, геній найбільший на тодїшнѣ часы. Походить зъ побожнихъ родичівъ. Здобувъ собѣ високу освѣту въ найзнаменитшихъ школахъ въ Константинополі и въ Атенахъ.

Подчасъ студій спознався зъ св. Григоріемъ Наз., зъ которымъ ажъ до смерти живъ въ найсердечнѣйшой приязни; вже тодѣ тужили за монастырською тишиною.

Скончивъ свої студія св. Василій и вернувъ домувъ. Розмова зою свою сестрою св. Макриною довела Його до виконання постанови, посвятитися житю монашому; але самому небезпечно було удастись на пустыню. Св. Його Мати Емілія и сестра Макрина порадили, щоби на якийсь часъ виїхавъ въ свѣтъ, и зъ близька придивився по чужихъ краяхъ, якъ то живуть тѣ пустиножителі, якихъ повно було въ пустиняхъ Сирії, Палестины, особливо Єгипту.

Се припало до серця св. Василієви. Тодѣ побачивъ св. Василій перший разъ зъ близька, якъ монахи Єгипетськѣ живуть, якъ працюють, моляться, Божу хвалу ширять. Самъ св. Василій пише въ познѣйшихъ своихъ листахъ: „Я подивлявъ ихъ повздержнѣсть въ ъдѣ, выдержанѣсть въ працѣ, постяннѣсть у молитвѣ, якъ вони сонъ поконували, якъ жадною нуждою тѣла не давалися зломити, въ голодѣ, спраздѣ, холодѣ, убожествѣ, худобствѣ, ничо затѣло не дбаючи, дѣломъ показували, що вони є подорожними на сѣмъ свѣтѣ, вѣтчину свою въ небѣ мають.

Вернувъ св. Василій зъ подорожї. Сейчасъ береться до дѣла. Роздає весь маєтокъ свої мъжъ бѣдныхъ, пускаєся въ недалеку пустыню Понтийську, и тамъ на збочѣ горы закладає монастырець и живе самотою на молитвѣ зъ Богомъ. Його одѣння: одинъ верхній одягъ, одинъ зимовий плащъ; його лѣжко камънь на голой землі; хлѣбъ, соль, городовина се кождоденна його пожива, чиста вода гасить спрагу. Нияке мѣсце на землі — пише Вѣнъ — не дало менѣ такого глубокого спокою лушѣ, якъ ся пустыня.

Св. Василій хотївъ укритися въ той пустынѣ вѣдь всего свѣта, але скоро збиралися коло Нього охотники монашого житя, выражувалися, щоби св. Василій приймавъ ихъ до себе, и бувъ для нихъ проводникомъ, учителемъ

житя совершенного. Василій ихъ принимавъ зъ радостю. О тѣмъ житю першихъ монаховъ такъ пише до своего друга Григорія: Стараємося вступати въ слѣды Иисуса Хр. который сказавъ: „*Аще хто хошетъ по мнъ ити, да отвержется себе и возметъ крестъ свой и тако да идетъ*“. Найперше дбаємо, щобы душа наша була успокоєна, для-того мы вырѣкаємося не тольки тѣломъ але и серцемъ й душою всего свѣта, вырѣкаємося и краю рôдного, и дому, маєтку и приятелївъ, а навѣть усѣхъ рѣчей потрѣбныхъ до житя... учимося Божихъ рѣчей читаючи св. Письмо. Щобы намъ часу на все стало, день такъ дѣлимо: зъ сходомъ сонця скоро стаємо на молитву, щобы якъ Ангелы въ небѣ величають свого Сотворителя, и мы спѣвомъ нашимъ Його выхваляли, якъ настане день прикладали руки до працѣ. Але и въ працї незабуваємо на Господа, бо серце наше все о Господѣ гадає, хочъ руками працюємо. По працѣ пакъ молимося и читаємо св. книги. Дуже мѣркуємо, щобы въ розмовѣ языкомъ не ухибліти... въ розмовѣ кождый має бути милый, зычливый, щирый.

Жите наше є покутою, длятого то й лице наше по-кобрне, очи спущенї, одѣжъ наша лихенька, нема въ нѣйничого мягкого, выбираємо сукно грубе та товсте. За єдиний напитокъ служить вода, а хлѣбъ выстарчить за страву, мало ярины и мучноѣ стравы додаемо, щобы силы тѣла не ослабли, въ ъдженю одинъ читає книжку, а другъ слухають. Сонъ нашъ легкий, короткий, о півночи перерываємъ єго, идемо на молитву.

Ось такъ жили першѣ Василіяни, а середъ нихъ у монастырськ旣 тишинѣ поживъ св. Законодатель пять лѣтъ; тодѣ то дозрѣвали пляны, якѣ зробили св. Василія отцемъ сходного чернецтва. Зѣ глубокихъ студій, зъ сердечныхъ зносинъ зъ Богомъ повстали правила Василіевѣ: 55 ширшихъ и 313 коротшихъ.

(Продовження слѣдує.)

Що говорять безбожнѣ большевики про св. Отця Папу Пія XI?

Большивики всѣми силами змагають до знищення католицької Церкви. Въ той цѣлі выдають вони особнѣ часописи, въ якихъ науку и проводъ кат. церкви высмѣваютъ и очорнюють. Однакъ часть вѣдъ часу напишуть правду. Въ большевицькомъ часопису „Безбожникъ“ ч. 12. помѣщений такий уступъ про св. О. Папу Пія XI.: „Треба передусѣмъ зазначити, що голова Церкви проявляє незвичайну активнѣсть. На протязѣ двохъ опасныхъ лѣтъ Папа проголосивъ цѣлу низку т. зв. енцикликъ, що своимъ змѣстомъ торкаються всѣхъ найважнѣйшихъ питань сучасного життя.

Папа обговорює тутъ виховання молодѣ, подружа, роботниче питання, соціализмъ, загальну свѣтову кризу та безроботя. Однаке симъ ще не вычерпується діяльнѣсть Пія XI. Досить придивитися ватиканському вѣсникови, щобы переконатися про незвичайну рухливостъ сього Папы, про його робучостъ и незвичайну енергію. Треба мати такожъ на увазѣ, що Пій XI. — вже старый. Папа промовляє до цѣлого католицького свѣту, користуючися власною радієвою стацією. Майже нема тижня, щобы не приймавъ делегаціѣ, якѣ приходять зъ цѣлого свѣту. Переважно — се делегації роботниківъ, або ремесничихъ союзівъ. Роботничѣ делегації Пія XI. найрадше приймає. Кожда така авдіенція — се нагода до промовъ Папы. Тѣ промовы — се вказовки и порученя для цѣлого свѣту“.

— А нашѣ „православнѣ“ не мають для Папы красшоѣ назвы якъ „антихристъ“ не мають що лѣпшого до роботы, якъ зневажати, очорнювати и клеветати того, для якого и безбожнѣ большевики мають слова похвалы.

Який то встыдъ — каже лютый ворогъ христіянъ Вольтеръ — для насъ фільозофовъ, що мы колькадесь лѣтъ працюємо и не змогли выкорѣнити тобъ науки, которую защѣпило 12 рыбаковъ!

* * *

Такъ якъ виноградъ, чимъ його бôльше обтинаєшъ, тымъ рѣшнѣйше родить; такъ и вѣра Христова чимъ бôльше ю переслѣдували и гнобили, тымъ красшѣ выдала овочъ.

Св. Ниль.

Поганська и христіянська мати.

Рожниця межи поганствомъ и христіянствомъ нигде такъ рѣзко не выступає, якъ на полѣ любови вороговъ нашихъ. Два примѣры ствердять намъ туу правду: Одинъ молодый чоловѣкъ въ Дамаску въ Сиріѣ, що належавъ до найзнаменитшої родины, повертаю пьяный до дому. Случайно стрѣтивъ своего приятеля, сидячого підъ деревомъ. Жартомъ зазвѣдавъ його, що вонъ ту робить? Приятель въ таий самъ способъ відповѣвъ, що то його ничо не обходить. Відповѣдь така розлютила пяного въ найвишний способъ. Тожъ вытягнувъ кинжалъ-ножъ, пхунъ його въ грудь пріятеля зъ словами: „Я тя научу порядно говорити!“ Поповнивъ убійство. Його відкрито и увязнено. Посля турецкого звычаю и права заряджено слѣдство. Родина убитого жадала кары. Кровь за кровь и молодого чоловѣка засуджено на смерть. Лагодячоѣ причини, що бувъ въ станѣ пянімъ не узгляднено. Богата родина засудженого жертвовала пятьсотъ тысячъ франківъ яко цѣну за дароване житя. Колибъ туу суму родина убитого була приняла, то засуджений на смерть, который и такъ дуже жалувавъ свого учинку, бувъ бы звѣльненый. Але мати убитого, що горѣла mestію, не хотѣла згодитися на таку залагоду. „Крови грoшми не можна заплатити, — кричала, — я хочу крови!“ Справа пошла до найвишшого трибуналу въ Царгородѣ. Можливимъ було, що судiвъ возмутъ на взглядъ пяный станъ убiйцi и засудять його або на вязницю або на грошъ. Але мстива мати послала грошъ для подкуплення судiвъ, щоби толькo не увѣльнили убiйцi. И найвишший судъ затвердивъ засудъ смерти. Цѣлый рокъ справа тая тягнулася. Можна було сподѣватися, що прецѣнь мати змѣнить свое серце и закине таку месть. Але сталося противно. Всяка перешкода, що встримувала єѣ месть, толькo взвѣльшала єѣ пристрасть. Въ концi зближився часъ страженя. Даремнѣ були всѣ стараня родины, єѣ просьбы, великѣ грошъ, якѣ въ замѣну за смерть жертвовали. Толькo одно могло заспокоити єѣ пристрасть — кровь. Въ годинѣ страженя падає засуджений єще разъ мстивої матери до нôгъ и просить о помилованї. Але и його прошенї даремне. „Я хочу твоєї крови — кричала скажена — я хочу твоєї крови за кровь моего сына. Мой сынъ то моя кровь, я хочу твоєї напитися!“ Колька хвиль познѣйше а голова нещасливого покотилася. Кровь струю бризнула на превелику радость скаженої матери. Але не досить на томъ. Въ своїй пристрасти потвора бере шклянку, начерпую крови страженого

и прикладає до своїхъ усть. Доперва теперъ, коли напилася крови своєї жертви, заспокоила жажду мести.

Хто зъ васъ, любѣ, зъ обриженемъ не вѣдвернеся вѣдъ тако-го страшного виду поганськоѣ мести!

Зъ другоѣ стороны якжежъ мило вражас нась примѣръ хрис-тіянськоѣ матери!

Було то въ Италіѣ. Славный проповѣдникъ Сенерѣ говоривъ о любовѣ вороговъ. Межи слухачами його слова була одна вдовиця знатного роду, котроѣ сына одинака замордувавъ одинъ молодецъ зъ родины, зъ котрою вѣдъ кѣлькохъ лѣтъ жила въ незгодѣ. Убійцѣ свого сына заприсягла месть. Але якогожъ чуда не здѣлала вже ласка Божа! Слово Боже на нѣй такий наглый зворотъ въ успособленю, що того самого дня удалася зъ цѣльмъ своимъ домомъ до дому убійцѣ въ цѣли дарованя йому своеї вини. Однакъ не застала никого въ дома. Але не довго треває, приходить до єї палаты самъ убійця зъ отцемъ и матерію и просить о прощенія. И тутъ слѣдує хвиля поважна и гѣдна похвалы самого неба. Отець закинувши сынови стричокъ на шию, каже йому упости до нôгъ матери замордованого и говорить: „Глянь, ото у твоихъ стôпъ лежить упокореный и жалуючий свого вчинку м旤й сынъ, роби зъ нимъ, що сама хочешь!

Зъ пріятельскимъ усмѣхомъ мати убитого, пôдносить, здѣймає стрычокъ зъ шиѣ убійцѣ своеї любої дѣтины, подає йому руку на знакъ прощення и каже: „Прощаю тебѣ для спасеня моего сына, най Всевышний и йому всякѣ провини простить!“ Всѣ присутнѣ були глубоко порушенѣ тымъ видомъ; опосля удалися всѣ до церкви, щобы тутъ передъ престоломъ Розпятого тоє прощене затвердити; а народъ видячи се, зъ радости не посѣдаєся. Зазвонили дзвоны, всѣ присутнѣ совокупно упали на колѣна и заспѣвали ту величну пѣсню благодарственну св. Амвросія „Тебе Бога хвалимъ“. А тоє все могла здѣлати только наука Розпятого Спасителя, который научавъ: „Прощайте ворогамъ своимъ, щобы и вамъ было прощено“.

Проклонники не посидуть Царства Небесного.

Мабудь зъ нѣчимъ не стрѣнутися у людей въ мовѣ такъ часто, якъ зъ проклонами та лайками. Чортъ, громы и фрасъ стоять на поготовѣ, абы тѣльки хапати и бити. И жовнѣръ и господарь и господинъ и слуга и ремѣсникъ и челядь и старѣ и молодь и дѣти и всѣ взывають чортовоѣ ласки, чи тамъ громовъ, чи якоѣ хороби... Встає и чорта кличе, ъде и громами поганяє, оре и хоробу сѣ, ъсть

а и фрасомъ закусує, пє и золою заливає, выховує дѣтей и дѣтькови въ зуби тиче, въ дорогу выправляє и шле до бѣса; проклоночъ благословить, а лайкою лихословемъ, хулою зустрѣчає... Чи не такъ?

А послухаймо, що Апостолъ каже о проклонникахъ: „Не дурѣть себе: нѣ блудники, нѣ идолослужителъ, нѣ чужоложники, нѣ злодії, нѣ пяницѣ, нѣ проклонники, нѣ рабовники царства Божого не поядуть (1. Кор. 6, 9). Отже проклоны кладе Апостолъ разомъ зъ найбѣльшими злочинами и тихъ, що таке творять, виключає зъ царства Божого. Значиться, що проклонъ, то не марница, то щось великого, страшного.

Дивѣть! Проклонникъ бажає своїй челяди зѣ злости и пересердя, свому сусѣдови зѣ зависти и лютї, свому ворогови зъ ненависти и мстивости, щобъ вонь собѣ вязы скрутivъ, абы його нагла смерть постигла, щобъ яснѣ громы побили його, щобъ чортъ його взявъ. Значиться, вонь приписує собѣ право судити ближнього и видає на нього такий страшный засудъ — що те и те має зъ нимъ зробитися. А прецѣнь є одинъ только судія — Г. Богъ. Можнажъ въ справи Божї кому будь змѣшуватися? А св. Апостолъ выразно наказує, абы не судити. Але тутъ є ще щось горшого. Кленучи кого, проклонникъ жадає вѣдь самого Господа Бога, абы той його засудъ на ближнього виконавъ: а се чи не выглядає такъ, що Г. Богу вонь приказує якъ свому слуї, якъ — най Богъ простить — якому катови, абы виконавъ то, що такий проклонникъ бажає? Тому оповѣдає св. Августинъ: То певна рѣчъ, що судія злочинця самъ не убиває. Судія видає засудъ и наказує тольки, абы його убити. А на то є катъ, що кладе на нього свою руку и вѣшає його. Такъ самъсенько, чоловѣче, робишся судією и ты коли кажешъ, що того а того твого ворога має вбити грѣмъ, чи дѣтько пôрвати, чи яка хороба згладити зѣ свѧта, а хотячи, щобъ Г. Богъ те виконавъ, маєшъ Його за — ката. Якажъ страшна образа Божа! Яка зарезумѣлость людска! Нынѣ зъ чоловѣкомъ якъ хто вѣдваживбysя таке робити, то яка образа була бы, а не зъ Богомъ... А додати до того, що любовь до ближнього тутъ нарушенa, що той ближний дѣтиною Божою, що за нього Христосъ проливъ Кровь свою, що хоче його мати зъ собою въ небѣ, а проклонникъ спихає його до пекла: о якажъ то кривда страшна и ближньому и Христу.

Не дармо отже кладе Апостолъ проклонниковъ на рбви зѣ злодѣями, чужоложниками и розбйниками.

Проклонъ, то не що будь, якъ часомъ здаєся кому, а грѣхъ и то грѣхъ бридкий.

Уснула Мати Божка.

Уснула Мати Божка уснула
И сномъ блаженнымъ спочала;
Не чула смерти, болю не чула,
Эзъжитемъ ся легко разстала.

Зявиласъ заразъ, чудно зявиласъ,
Въ округъ Апостолы стали,
Слезами вмылись, якъ подивились
Надъ Пречистою ридали.

Лісбезна Мати, Христова Мати!
Якъ насъ на свѣтъ лишаешь?
Зволи насъ взяти зъ собою взяти,
Бо ты вже въ небѣ съяешь.

О Мати Божка, Пречиста Мати,
Що намъ царствуешь при Сынъ,
Не дай вмирати, грѣшно вмирати,
Людямъ въ послѣднѣй годинѣ.

Цѣлу надѣю, повну надѣю,
Мы въ Тобѣ все покладаемъ,
Тебе Марію, Дѣву Марію
О помѣчь эзъ неба благаємъ.

ИЗЪ ЖИТИЯ СВЯТЫХъ

Заступникъ на мѣсяцъ августъ.

Св. Апостолъ Матій.

По Вознесеню Иисуса Христа вернули св. Апостолы до Ерусалиму и тутъ разомъ зъ Пр. Д. Марію молилися и очѣкували зѣсланія св. Духа. Апостолѣвъ було только одинайцять, бо дванайцятый Юда зрадивъ Иисуса. Всѣ знали, що посля волѣ Иисуса Христа має бути дванайцять Апостолѣвъ. Тому св. Петро, котрого Христосъ Господь лишивъ на земли на своїмъ мѣсци, щобы рядивъ св. Церквою, занявся выборомъ нового Апостола. Вонъ выступивъ передъ Учениковъ зъ бесѣдою и пригадавъ упадокъ имъ, якъ Юда зрадивъ Иисуса, та якою нещасною смертю померъ. Упадокъ Юды бачивъ пророчимъ духомъ царь Давидъ вже сотки лѣтъ напередъ. Той самъ царь предсказавъ, що мѣсце Юды займе инишій вѣрнѣйший мужъ, що вже не зрадить Спасителя. Тому най выберуть з помѣжъ себе такого мужа, що бувъ свѣдкомъ цѣлого житя Иисуса Христа вѣдь Крещеня въ Йорданѣ ажъ до славного Вознесеня на небо и чuvъ Його nauку. Зѣбранѣ выбрали двохъ: Йосифа, сына Варсавиного, його звали Справедливымъ, и Матія. Потомъ такъ просили Бога и молилися: Ты, Господи, що знаєшъ серця всѣхъ людей, покажи одного зъ сихъ двохъ, котрого выбравъ єси, приняти мѣсце служеня сего и Апостолства, зъ котрого вѣдступивъ Юда!“ По молитвѣ кинули жеребъ и жеребъ упавъ на Матія. Вѣдь то ѿ хвилѣ вонъ бувъ дванайцятимъ Апостоломъ.

Про родичовъ св. Матія и його молодечѣ лѣта ничего нема записаного въ св. Письмѣ. Зъ того однакожъ, що вонъ слухавъ чрезъ три лѣта науки Иисуса Христа, що Иисусъ Христосъ выбравъ Його до числа 72 учениковъ, що зъ помѣжъ всѣхъ зѣбраныхъ по Вознесеню, тольки Його зъ Йосифомъ зробили, а Господь покермувавъ жеребомъ такъ, що Вонъ зѣставъ Апостоломъ, можемо бути певными, що жите св. Матія було святе и Богу миле.

Коли по зѣланю св. Духа Апостолы розыйшлися по цѣлому свѣтѣ и проповѣдали Христове Евангеліє, св. Матій зѣстався, якъ голосить переданя, мѣжъ Жидами, щобы ихъ навертати до Христа.

Пôзнѣйше голосивъ науку Христову и мѣжъ поганами; сходивъ пѣшки Малу Азію ажъ до Каспійского моря, а потомъ перейшовъ до Македонії. Климентъ Александрійський, що пôзнѣйше бувъ священникомъ въ тихъ самыхъ околицяхъ, де передъ тымъ проповѣдавъ св. Матій, повѣдає, що св. Апостолъ найбóльше заохочувавъ людей въ своихъ наукахъ до умертвленя тѣла и до поконуваня нечистыхъ похотей. Вонь напоминавъ, щобы люде своимъ жitemъ давали добрий примѣръ однѣ другимъ тай молилися однѣ за другихъ: „Если мы все даемо добрий примѣръ свому сусѣдови и щиро молимося за него, то вонь захорониться вôдъ грѣховъ и буде свято жити; если же мы зле живемо и тымъ даемо ближньому злый примѣръ, бо вонь радо нась въ зломъ наслѣдує, то мы такожъ провиняємося въ його грѣхахъ“ — говоривъ часто Апостолъ.

На старинныхъ образахъ представляють св. Апостола Матія зъ кам'нями и зъ закровавленою сокирою. Се показує, якою смертю померъ Його, посля переданя, мали жиды укаменувати, а коли вже Святый упавъ на землю, мавъ прибѣгти римський жовнѣръ и сокирою розбити голову, щобы показати Жидамъ, що вони вже не мають права карати смертю, только Римляни, що завоювали були ихъ край.

Такъ умеръ св. Матій мученичою смертю за Хрисга, потрудившися довгий часъ для Нього, навертаючи жидовъ и поганъ.

Часть Його святихъ мощей находится въ Римѣ. Його свято обходить наша Церковь дня 6. августи.

Мамо, я не бѣдна.

Мала Ягнуся заразъ по першомъ св. Причастю захорѣла тяжко. Сильна горячка не давала ѣй жити, зъ дня на день очевидячки спадала збѣль, збѣхла якъ скѣпочка, личенька позападалися а голосочекъ ледви чутки було. — „Вашой Ягнусѣ не полекшіе,“ сказавъ лѣкарь, „зъ нею зовсѣмъ зле. Може ще сеъ ночи пôшле Господь свого Ангела по неѣ“. Тяженъке горе спало на невинне серце за симъ словомъ. Ій жаль було, що своїй любої донечцѣ не може нѣчимъ помогти. Вдивилася въ неѣ и зъ болемъ серця промовила: „Бѣдна моя дитинонько!“ И що думаете, сказала на се мала Ягнуся? „Мамо, я не бѣдна, я маю при собѣ свого самого Спасителя!“ И недовго потягнула, Товъночи таки прийшовъ Ангель Божий и взявъ євъ зъ собою до неба передъ престоль Спасителя по вѣчну нагороду. —

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ АВГУСТЬ

Товариство высступающихъ у больницахъ.

Першъ больницѣ здигло христіянське милосердя въ Римъ. Погане не знали милосердя надъ немочными, навѣть хоровитыхъ и покалѣченыхъ забивали. Христіяне памятаючи на науку, яку имъ давъ Христосъ у притъ милосерного самарянина, зачали опѣкуватися немочными и хорыми. Св. Василій коло Цезареъ выбудувавъ величезнѣ больницѣ, у Царгородѣ самъ цѣсарь зносили шпиталѣ, а христіянськѣ володарѣ, князѣ а особливо княгинѣ, якъ св. Єлизавета, занималися хорими по больницахъ. По якомъ часѣ повстали монашѣ чини, що зачали доглядати хворихъ по шпиталяхъ. Нынѣ такихъ чиновъ есть дуже много. Вони творять велике добро такъ душевне якъ и тѣлесне. У самой Нѣмеччинѣ обслугує хворихъ 25.000 тысячи монаховъ и монахинь. Вони шпорують для державы понадъ 200 000 000 коронъ и тымъ самимъ зменшують податки. Въ Америцѣ монахи и монахинї обслугують понадъ 1500 больниць.

Найбôльше однакъ добра чинять вони по поганськихъ краяхъ. Вони, обслугуючи хворихъ погань, стараючися про здоровля тыхъ нещасныхъ, не занедбують и ихнѣ душѣ, але зъ любовю и терпеливостю своею приєднують ихъ до Христовоѣ вѣры.

У нашомъ обрядѣ есть одинъ такий чинъ, що такъ само занимается хворими, однакъ його ще на нашої землицѣ не є. Сѣ товариства дають доказъ, що наша Церква свята не лише старається про добро душевне людей, але вона хоче помогти тѣлесно, хоче продовжити ихъ житя, хоче хвorumъ осолодити терпѣння, хоче зменшити болѣ и облегчити смерть. Исусъ Христосъ сказавъ „Познануть, що ви мои ученики, коли любовь будете мати межи собою“. Ту любовь до близкихъ, те милосердя зглядомъ немочнихъ показують намъ товариства доглядачовъ хворихъ. Вѣра, котра выдає такихъ людей повныхъ любови до своихъ близкихъ, вѣра що творить душѣ, що задержують заповѣтъ Христовий „да любите другъ друга, якоже и азъ возлюбихъ ви“ мусить бути Христова и тымъ самимъ правдива. Отже правдива вѣра є лише наша, бо лише вона выдає такихъ людей, що жертвують цѣле своє житя для добра близкихъ.

Миссія.

Долина ср. Боржавы заражена ще вѣдь мадярськихъ часобъ нещасною схизмою т. зв. „православіємъ“. Помалы тѣ православнѣ, блуднѣ сыны Отця Небесного приманили до себе въ той околици вже много нашихъ вѣрниковъ, а навѣть выбудовали собѣ православный-схизматицкій монастырь въ Дубравцѣ (п. Бѣлки). — Власне на то мѣсце, въ крѣпость дооколичного „православія“ приѣхали З. Отцѣ Василіяне міссіонарѣ: о. Онуфрій Бурдякъ, о. Теофанъ Скиба и о. Маріянъ Станканинець. Тяжко описати б旤ль серця, коли видѣлося, що въ Дубравцѣ вже $\frac{2}{3}$ села перейшло зовсімъ на схизму, по селѣ видно по хатахъ трираменій хрести, видко недавно поставлену православну церковь та досить великий монастырь схизматицкій. — Були однакъ тутъ и тяжшѣ часы, коли и нашу гр. кат. церковцю схизматики мали въ своихъ рукахъ. Перебравъ є въ назадъ вѣдь схизматиковъ знова 6. IV. 1924 р. симпатичный але и енергічный о. деканъ Викторъ Хома (парохъ зъ Бѣлокъ) по однорочнѣмъ узурпованию.

Миссія въ Дубравцѣ зачалася 25-го юнія с. р. Отцѣвъ міссіонарѣвъ витавъ передъ церковю о. Константинъ Пуза парохъ села. Ся миссія була великимъ пôдкрѣплењемъ не лишь для гуртка вѣрнихъ, — котрѣ збстали при своїй правдивої вѣрѣ и стоять героично дальше мимо пересльдувань, насмѣшокъ вѣдь схизматиковъ — але такожъ для цѣлої околицѣ. Були тутъ люди, котрѣ зъ далека поприходили, тутъ ночували, щобы лишь слухати миссійныхъ наукъ та щобы добре высловѣдатися. Люде були зъ Ростоки, Гребль, Раковця, а навѣть зъ Оноку та зъ іншихъ сусѣдныхъ сѣлъ. (28-го одѣхавъ о. Скиба до Н. Верецкихъ на празникъ Пресв. Евхаристіѣ на його мѣсце приѣхавъ о. Д. Жатковичъ). Денно держалося 2 мис. проповѣди, въ недѣлю ажъ 6 наукъ. Закончене вѣдбулося торжественнымъ празникомъ и отпустомъ 30. VI. на празникъ Пресв. Евхаристіѣ. Въ той день були ще 3 послѣднѣ дуже важнѣ миссійнѣ науки. Тыхъ наукъ слухали не лише сотки нашихъ вѣрниковъ — и то неразъ зъ слезами въ очахъ, але такожъ дуже много — якъ то кажуть „твѣрдихъ“ схизматиковъ. Отцѣ міссіонарѣ каменемъ не кидали на вѣступившихъ братовъ, але радше молилися въ Службахъ Божихъ за нихъ, бо вони були певчѣ, що тѣ науки и познѣйше будуть пригадуватися тымъ заблудшимъ сынамъ Отця Небесного, вони хочъ въ годинѣ смерти навернугъся. — Торжественна Служба Божа була на дворѣ при выставленю Пресв. Евхаристіѣ. По Службѣ Бо-

жой бувъ обхѣдъ довколо церкви попри 4 поставленѣ престолы на дворѣ зъ Пресв. Евхаристію и міссійнымъ хрестомъ. Народъ бувъ одушевленый, зъ очей людей можна було вычитати вдячнѣсть для отцѣвъ міссионаровъ и для свого отца пароха. — Цѣла та місса була побѣдою вѣры правдивої надъ фальшивою, видно було якъ тѣ вѣдступники ходили зъ спущеною головою, а вѣрнѣ дѣти Отца Небесного набрали новыхъ силъ зъ наукъ міссаїйныхъ, зъ св. сповѣди и св. Причастія. — Заразъ по обѣдѣ О. міссионарѣ вѣдѣхали зъ Дубравки, черезъ Бѣлки до Имстичевського монастыря. По дорозѣ переконалися, що та околиця се фронтъ межи правою и ложею, межи Богомъ и діяволовомъ. Всюды не лише напѣ але схизматиць церкви, цвінтарѣ, Хресты. Про тутешню схизму оповѣдавъ дещо о. деканъ В. Хома, але много — много можна було ще догадатися. Однакъ сила схизмы тутъ вже зломана, число „православныхъ“ росте лише на цвінтаряхъ (зъ трираменними хрестами), а правдива, єдина, свята, соборна, и апостольська Церковь иде до побѣди, бо лише за неї сказавъ Ісусъ Христосъ: „Ворота пекольнѣ не переможуть сѧ!“ (Мт. 16, 18).

НОВОСТИ

Міліонъ Католиківъ на Евхаристійномъ Конгресѣ въ Дублінѣ.

На дняхъ вѣдбувся Конгресъ въ Дублінѣ, столицѣ Ірландії. До того города приїхало поверхъ міліона прочанъ. Всѣ готель, заїзды и приватнѣ домы въ Дублінѣ занятѣ до останнього мѣсця. Крѣмъ того католики пôднаймили корабль, човни, возы и авта, въ которыхъ ночують. Та всего того було замало и тысячѣ гостей тaborують въ наметахъ и навѣть пôдъ голымъ небомъ.

На Евхаристійный Конгресъ прибувъ именемъ Апостольськоѣ Столицѣ кардиналъ Ляврѣ. Коли кардиналъ прибувъ кораблемъ до укрѣпленої пристани Кѣнгставнѣ, привитавъ його особисто премієръ Ірландії Де Валера. Войськовѣ вôддѣлы зъ генералѣцію на чолѣ вôддали кардиналови войськовѣ почести. Кардиналъ зъ оточенямъ перейшовъ великимъ шпалѣромъ незлѣчимоѣ масы ірляндського народа, котрый клячучи витавъ делегата Апостольської Столицѣ, яка тысяча лѣтъ скрѣпляла ірляндцівъ у ихъ тяжк旣 бороть за са-

моуправу. На другой день кардиналь Лябрѣ вѣдѣхавъ до Дублина.

Магістратъ м. Дублѣна виасигнувавъ 115.000 фунтôвъ стерлѣнгôв (около 7 и пôв мил. кч.) на величаву декорацію города, на тріюмфальнѣ брамы, новѣ прaporы и илюмінацію. Всѣ domы города прикрашено прaporами, а вечерами освѣтленѣ всѣ вѣкна и небо рѣжнобарвными рефлекторами. Найбôльшии зъ рефлекторами въ силѣ 3 миліонôвъ свѣчокъ кидавъ безнастанно стрѣлиствѣ надписы по небѣ въ латинськой мовѣ: „Адоремусъ, Гльорѣфѣкамусъ, Ляудемусъ“.

Делегатъ св. Отця, кардиналь Лябрѣ, вѣдправивъ особисто торжественне Богослуженіе въ катедрѣ Пресвятоѣ Дѣвы Марії. Въ усѣхъ катол. святиняхъ Дублина вѣдбулися торжественнѣ Богослуженія зъ почитаніемъ Найсв. Тайнъ. Конгресъ закончився въ недѣлю 26 VI. Понтификальною Службою Божою. Такъ вѣдсвяткувавъ ирляндський нарôдъ Евхаристійный Конгресъ у своїй державѣ. Той Конгресъ бувъ рôвночасно торжествомъ 1500-лѣтноѣ рôчницѣ прибутя до Ирляндії еѣ патрона, св. Патрика.

Рôжнѣ елементы, подражненѣ величавымъ святымъ. катол. Церкви и ирляндського народу здобулися на реакцію. ПАТ доносить, що въ городѣ Донемана спалено папськѣ прaporы та що уряджено напады на поїзды зъ паломниками, котрѣ вертали до Бельфасту. Ихъ обкидувано кам'нями. Майже въ цѣлой Ирландії дойшло до подобныхъ инцидентôвъ.

Посвяченія Мукачевського Епископа Ихъ Ексц. Александра Стойки одбулося середъ незвычайныхъ торжествъ дня 12. VII. 1932. На свяченія прибули церковнѣ князъ Ексц. Др. Чарський, Ексц. еп. Гайдичъ и Ексц. еп. Бучко зô Львова. На навечеріє торжества столичный городъ Ужгородъ витавъ нового епископа, около 9-оѣ год. зобралося около 4.000 душъ и походомъ зъ лампіонами пойшли пôдъ палату витати Ихъ Ексц. Привѣтне слово сказавъ И. Гаджега президентъ Ужгородського Сенату.

12-го рано по одчитаню буллѣ вѣдбулося рукоположеніе и помазаня на Епископа. Нового еписк. привитавъ теплыми словами протоєрей Др. Василій Гаджега. На його бесѣду Ихъ Ексцеленція выголосивъ свою програму: „Слава во вышнихъ Богу и на земли миръ людямъ доброѣ волѣ“. — Каже, що ступає у хвилѣ тяжкôй, бо кругомъ нього нужда такъ матеріальна якъ духовна а йому буде лежати на серцю тому всему зарадити. Опосля оддає заяву подяки и вѣрности св. Отцю Папѣ, витає священство и пригортає до сер-

ця своихъ улюбленихъ вѣрныхъ, що вытревали въ часахъ гонения при своимъ епископомъ. По тѣмъ звертається до урядовъ зб стороны якихъ просить любови для нашого народу, витас сердечно и монашѣ чини та удѣлює въ конци благословеня.

Желаемо нашему милому молодому Епископови много Божихъ ласкъ и великихъ успѣховъ для добра церкви и нашего русского народа.

Завѣщання бувшого президента Перу: якъ вѣрный христіянинъ що вyzнає католицьку, апостольську римську релігію, въ якой я живъ и въ якой вмираю... 1) поручаю мою душу Всемогучому Богу; 2) мое тѣло мається вбрati якъ найпростѣше и положити на нього образець Ісусового Серця; при моїмъ тѣлѣ мається засвѣтити 4 свѣчки 3) Бажаю, щоби вѣдправлено въ самъ день моєї смерти колька Службъ Божихъ оскілько стане на моихъ убогихъ теперъ дѣтей; 4) м旤й похоронъ має бути скромний и безъ ниякихъ прадъ... Умираю зъ бажанямъ, щоби мої дѣти були добрыми христіянами и жили завсѣдь въ Божомъ благословенству.

Въ монастырськїй церкви ОО. Василіянъ въ Ужгородѣ въ мѣс. маю с. р. рано кожного дня о г. 6-їй правилася Служ-

ба Божа маївна до Пречистої Д. Марії, на нїй дѣвчата (ученицї) спѣвали побожнѣ пѣснѣ потомъ бувъ короткий параклисъ. Службъ Божихъ въ маю було 128, св. Причастій: 1250. Св. Сповѣдей висше 500, Проповѣди майськѣ були 2. Кожного вечера $\frac{1}{2}9$ г. набоженство до Преч. Дѣви для учениковъ интернату, $\frac{3}{4}9$ г. для монастыря (черцівъ). —

Въ монастырськїй церкви ОО. Василіянъ на Чернечої Горѣ (коло Мукачева) було Причастниківъ 653, Службъ Божихъ: 200, Проповѣдей 11. Кожного вечера правився Молебень до Преч. Дѣви, въ недѣлю и свята зъ выставленемъ Пресвятої Евхаристії. Дня 29. V. дванацятого дѣтей приступило до першого св. Причастія. — Зъ радостю видимо, що слава Преч. Дѣви Марії въ нашомъ краю всюди шириться и росте!

Въ Римѣ вѣдбувся конгресъ знавцівъ новороманськихъ мовъ зъ Європы и Америки. Зб Словянъ взяли участь професоры университетовъ: Крепѣнски (Прага), Моравський (Познань), Ведкевичъ (Краковъ), Скокъ (Загребъ). Всіхъ учасниківъ було понадъ 100. Предметомъ конгресу були рѣжнѣ питаня зъ дѣланки італійськихъ діялектовъ.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ

поручає слѣдуючѣ книжки своєго изданія:

„Молитвенник християнскоѣ родини.“ Составивъ о. П. К. ЧСВВ.

Форматъ 12×17, сторонъ 832, содергитъ:

Молитви повседневнѣ, утреннѣ, вечернѣ, въ часѣ Сл. Божоѣ, до Пр. Серця Іисусового, до Преч. Дѣви Марії, до Святыхъ; молитви супруговъ, на всякѣ потребы, передъ и по Сповѣди, передъ и по св. Причастію, однустовѣ, о щасливу смерть, при недужихъ, за душѣ въ чистилищи, (мытарствѣ); науки для супруговъ. Чинъ Вечерни, Утрени, Ирмосы воскреснѣ и праздничнѣ, Божественна Літургія, тропарѣ и кондаки, воскреснѣ, дневнѣ, на всякѣ потребы, апостолы о усопшихъ, паастась, тропарѣ и кондаки 4-десятицѣ, 5-десятицѣ и празниковъ цѣлого року. Акафистъ до Іис. Христа, Преч. Дѣвы, св. Николая, Параклісъ до Пресв. Богородицѣ, молебень до Найсв. Серця Іис. и Преч. Дѣви Марії, Пѣснѣ церковнѣ (всѣхъ 68), Супликація, пѣснь благодарственна, Пасхалія и календарь.

Цѣна оправленого примѣрника 20 Кч, зъ почтою 24 Кч.

Молитвенникъ для греко-каѳолицкого русскаго народа. Составивъ о. Петро Котовичъ ЧСВВ. сторонъ 507. Изданіе II.

Содержаніе сеѧ книжки: Короткій катехизмъ; Молитви повседневні; Молитви утренні, Молитви вечерні, Молитви подчасъ Службы Божоѣ, Приготовленіе до св. Сповѣди, Молитви предъ и по Сповѣди, Молитви предъ и по св. Причастію, Молитви до пресв. Сердца Іисусового, Молитви до Пречистої Дѣви Марії, Молитви до святыхъ. Чинъ Утрени, Божественна Літургія, Чинъ Вечерни. Акафистъ до І. Христа, Акафистъ до Преч. Дѣви Марії, Тропари воскресни и повседневни, Служба на всякое прошеніе, о усопшихъ, Тропари и Кондаки св. Четыредесятицы и всѣхъ праздниковъ декретальныхъ. Кромѣ сего есть: Пѣснѣ на Рождество Христове, Пѣснѣ въ честь св. Тройцѣ, Пѣснѣ въ честь Преч. Дѣвы и св. Отца Николая, Пѣснь благодарственная, Календарь цѣлого року и Пасхалія. Оправленый стоитъ 8 Кч, съ почт. засылкою 9 Кч.

„Skarb duši“ molitvennik dla molodeži sostaviv o. P. K. ČSVV. format 7×11 storon 384 :

Soderžanje: Korotký katechizm; molitvý; povsednevnyja, utrennyja, večernyja, v časi Služby Božoji, pered i po Spovidy, pered i po sv. Pričastiju, do Najsvo. Serdca Isusa i Pr. D. Mariji i do Svjatych; Čin Utreni, Večerni, Bož. Liturglja; Tropari i kondaki; voskresni, dnevni, različnych namirenij; tropari i apostoly o usopšich; tropari i kondaki četyredesjatnici i pjatdetjatnici: Tropari i kondaki prazdnikov ciloho roku: pisni, kalendar.

Оправленый стоитъ 6. Кч зъ почтою 7. Кч.

Да святится Имя Твое. Молитвословъ для молодежи. Стор. 223.

Печатаный окремъшно русскими а окремъшно латин. буквами. Содержаніе: Короткій катехизмъ. Молитви повседневні, утренні, вечерні, подчасъ Службы Божоѣ, передъ и по Сповѣди, предъ и по св. Причастію, до Пресв. Сердца Іисуса, до Преч. Дѣви Марии и до св. Іосифа; Чинъ Вечерни, Утрени, Божественна Літургія, Тропари и Кондаки воскресни, на всякое прошеніе и о усопшихъ; Пѣснѣ на Рождество Христове въ честь Пресв. Тройцѣ, къ Пресв. Дѣви Марії и въ честь св. Отца Николая,

Оправленый стоитъ 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч.

Mennyei Harmat. Сторонъ 256. Змѣстъ сего молитвенника есть слѣдующій: Mindennapi imádságok, katekizmusból, reggeli imádság, esti imádság, különféle imák, Szentségi imádságok: gyónási ájtatosság, áldozási ájtatosság, mise-imák, nyilvános Isteni szolgálatok, énekek a reggeli Istentiszteletből, a szent Liturgiából, a délutáni Istentiszteletből. Kiedészítő részek a nyilvános Isteni szolgálatokhoz: vasárnapokra, a hét napjaira, a nagybőjti időszakban, a husvét-pünkösdí időszakban, az állandó ünnepekre, különféle alkalmakra: a Szentlélek segítségül hivására, minden jókérés szándékára, háaladás szándékára, a halottak lelki nyugalmáért. Panachidán. Engesztelő ének a legméltságosabb Oltáriszentséghez.

— Молитвенникъ переплетеный въ повполотно стоитъ 5 Кч. зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ

поручає слѣдуючѣ книжки своєго изданія:

Слово про св. Щерковъ Христову. Брошура, сторонъ 20.

Содережаніе: 1. Колько есть Церквѣ Христовыхъ, 2. Котра есть правдива Христова Церковь? 3. Почему упознати, ци належить дакто до правдивої Церкви Христової. — Опроверженіе закидовъ противниковъ.

Цѣна одного примѣрника 1 Кч вже зъ почтою.

Роздумай то добре. На рускій языкъ переклавъ о. В. Желтвай.

Изданіе I. Содержить науки о цѣли человѣка, о грѣсѣ, о смерти, о судѣ, о пеклѣ, о чистилищи, о небѣ и о сповѣди. Сторонъ 160.

Брошуромана стоитъ 5 Кч, зъ почтою 5·80 Кч.

Путь Спасенія. (Св. Миссія въ образахъ). Ся прекрасна книга повинна быти въ каждой хижѣ. Въ ней суть науки о майважнѣйшихъ рѣчахъ для спасенія души. Прикрашена около 40 образами.

Цѣна 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч

Житя и Смерть. Брошура 4Кч, зъ почт. засылкою 5·80 Кч.

Кто яко Богъ. Брошура 4 Кч, зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

Стойте въ вѣрѣ. Листъ I. Про походженя св. Духа отъ Отца и Сына, стор. 8. Листъ II. Оборона чести П. Дѣвы Маріи, сторъ 8. Цѣна обохъ брошуръ разомъ 60 гел., зъ почт. зас. 80 г.

Протиалкоголичѣ брошурки: 1. „Пяницамъ на закуску“, 2. „Погарчикъ для тверезыхъ“, 3. „На здоровля“. Цѣна брошур 1·20 Кч, зъ почтовою 1·80 Кч.

Гриць Заливайко. Ся книжечка написана стихомъ и описує житя пяницѣ одъ рождества ажъ до смерти. Книжка прикрашена 19 образками нашего славного подкарпаторусского маляря проф. О. Бокшая. Стоить зъ почтою 1·40 Кч.

Чудо якихъ мало, або сила правды. Протиалкоголична брошура. Цѣна 50 гел., зъ почтовою засылкою 80 гел.

Образцѣ 100 дарабовъ стоитъ 6 Кч, зъ почтою 6·80 Кч.

Образець Матери Божої Мукачевскої съ пѣснею на оборотѣ.

Цѣна одного примѣрника 20 гел. зъ почтою 40 гел.

Засылається лемъ за готовъ грошъ або за послѣплатою (dobirka)

Листы и грошъ треба засылати на адресу:

Выдавництво Чина св. Василія Великого, Ужгородъ,
Раковця улица число 54.

Листы и зъ заграницы треба адресовати такъ:

Vydavničtv Čyna sv. Vasilija Velikoho, Užhorod.

Rakovci ulica č. 54. Podkarp. Rus. ČSR. — Evropa.